Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΠΟΛΥ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΛΟΛΑΣ ΜΟΝΤΕΖ

Α'.

Λόλα Μοντέζ, ἡ ὀνομαστὴ αὐτὴ καλλονή, μ' ὅλο ποὺ εἶχε ἱσπανικὸ ὄνομα, ἱσπανικὸ ἀνάστημα καὶ περπάτημα, ἱσπανικὰ μαλλιὰ καὶ μάτια καὶ πρὸ πάντων ἱσπανικὰ αἰσθήματα, δὲν ἦταν ἐν τούτοις Ἱσπανίδα.

Γεννήθηκε στὶς 22 Ἀπριλίου 1819 ὄχι στὴ Σεβίλλη, ὅπως ἀναφέρουν ἐσφαλμένως μερικοὶ βιογράφοι της, ἀλλὰ στὸ Μοντρύζ, μιὰ παραλιακὴ πόλι τῆς Σκωτίας.

Εἶνε ἀλήθεια ὅμως πὼς ἡ διαβολεμμένη αὐτὴ γυναῖκα εἶχε καὶ ἰδηρικὸ αἷμα μέσα της ἀπὸ τὴ μητέρα της Ροζίτα Μοντέζ, μιὰ ἰθαγενῆ τῆς Ἀβάνας. Ὁ πατέρας της ὀνομαζόταν Γιλβέρτος, εἶχε τὸ ἀξίωμα τοῦ λοχαγοῦ καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἰρλανδία.

Γιὰ λόγους ὅμως τοὺς ὁποίους δὲν μποροῦμε νὰ ξέρουμε, ὁ λοχαγὸς Γιλβέρτος, ὁ ὁποῖος ἦταν συνδεδεμένος μὲ ἐλευθέρους μόνο δεσμοὺς μὲ τὴ μητέρα τῆς Λόλας, θεώρησε καλὸ ἕνα πρωὶ νὰ τὸ σκάσῃ καὶ ν' ἀφήσῃ μόνες τους τὴν ἀγαπημένη του καὶ τὴ θυγατέρα της.

Ἀναγκάστηκαν τότε ἡ δυὸ γυναῖκες νὰ ἐγκαταλείψουν τὴ Σκωτία καὶ νὰ ζητήσουν καταφύγιο στὴν Ἀγγλία, στὸ Βάτ, μιὰ χαριτωμένη πόλι ποὺ βρίσκεται στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Ἀβόν.

Ἡ Ροζίτα Μοντὲζ στάθηκε πολὺ τυχερὴ στὸ μέρος αὐτό. Βρῆκε πολὺ γρήγορα σύζυγο, ἕναν ἀληθινὸ καὶ νόμιμο σύζυγο, πενηνταπέντε χρονῶν. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἡ Ροζίτα ἦταν ἀκόμα τριάντα μόνον ἐτῶν.

Ὁ σύζυγός της ὀνομαζόταν Κραζί, διατηροῦσε στὸ Βὰτ ἐργαστήριο κλωστικῆς καὶ βαστιόταν ἀρκετὰ καλὸ οἰκονομικῶς.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἡ ὡραία ζωντοχήρα μεταβλήθηκε σὲ κυρία Κραζὶ καὶ ἡ πρώτη της φροντίδα πλέον ἦταν νὰ κυττάξῃ γιὰ τὸ μέλλον τῆς μικρῆς ἀκόμα κόρης της.

Ἔκλεισε λοιπὸν τὴ Λόλα της σ' ἕνα Λύκειο τοῦ Βάτ, τὸ ὁποῖο διηύθυνε μιὰ σεβασμία γερόντισσα, ἡ κ. Ὀλδρίγη, κι' ἐπειδὴ ἡ νέα ἦταν ἀρκετὰ ἔξυπνη, κατώρθωσε στὸ διάστημα τῆς φοιτήσεώς της νὰ μάθῃ γαλλικά, ἀγγλικά, ἰταλικά, ἱσπανικά, γερμανικά, χορό, μουσική, ζωγραφική.

Ἀλλὰ μέσα στὸ Λύκειο ἔμαθε ἡ Λόλα καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ δὲν τῆς τὸ δίδαξαν οἱ δασκάλοι της καὶ ποὺ τ' ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ κάθε μάθημα: Τὸν ἔρωτα...

Δίπλα στὸ Λύκειο ποὺ φοιτοῦσε ἡ Λόλα, ὑπῆρχε τὸ ἐκπαιδευτήριο τοῦ Κόκβοιρον, τὸ ὁποῖο χωριζόταν ἀπὸ τὸ πρῶτο μ' ἕναν λεπτὸ τοῖχο καὶ στὸ ὁποῖο φοιτοῦσαν οἱ νέοι τῆς πόλεως.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ ἐκπαιδευτηρίου καὶ ἡ μαθήτριες τοῦ Λυκείου βλεπόντουσαν μονάχα κάθε Κυριακή. Πήγαιναν στὴν ἴδια ἐκκλησία κι' ἄκουγαν τὴ λειτουργία.

Μεταξὺ τῶν μαθητῶν τοῦ ἐκπαιδευτηρίου Κόκβοιρον ὑπῆρχε κι' ἕνας μακρός, ξανθοπρόσωπος, δεκαπέντε περίπου χρονῶν, ὁ Οὐΐλλιαμ Βάκερ. Αὐτός, ἀντὶ νὰ περιπαίζῃ τὰ κορίτσια ὅταν περνοῦσαν κοντά του, ὅπως ἔκαναν ὅλοι οἱ ἄλλοι συμμαθηταί του, τὰ κυττοῦσε μὲ ἀχόρταγο βλέμμα, ἐλπίζοντας πὼς κάποια ἀπ' ὅλες τὶς μαθήτριες θὰ τὸν ἐπρόσεχε.

Καὶ πραγματικά, δὲν ἔπεσε ἔξω στοὺς ὑπολογισμούς του. Βρέθηκε τέλος ἰωὰ μαθήτρια ποὺ δὲν ἔμεινε ἀδιάφορη στὶς φλογερὲς ματιὲς τοῦ Οὐΐλλιαμ καὶ αὐτὴ ἦταν ἡ Λόλα Μοντέζ, ποὺ μόλις εἶχε πατήσει στὰ δεκατρία.

Ἀφοῦ οἱ δύο νέοι φλερτάρισαν ἐπὶ ἀρκετὸν καιρό, μιὰ Κυριακὴ ὁ Οὐΐλλιαμ ἐτόλμησε νὰ δώσῃ χρυφὰ στὴν ὡραία του ἕνα ραβασάκι, τὸ πρῶτο ποὺ λάβαινε στὴ ζωή της ἡ Λόλα. Ἰδοὺ τί τῆς ἔγραφε:

«Δεσποινίς,

» Ὦ, πόσο εἶσαι ὡραία καὶ πόσο περήφανος θᾶναι ἐκεῖνος ποὺ θὰ κατακτήσῃ τὴν καρδιά σου! Ἀφότου σὲ εἶδα δὲν συλλογίζομαι παρὰ ἐσένα, δὲν ἐπιθυμῶ παρὰ ἐσένα, δὲν εὔχομαι παρὰ νὰ μπορέσω νὰ σοῦ μιλήσω μὲ τὸ στόμα. Αὐτὸ δὲν εἶνε δύσκολο, ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσῃς κι' ἐσύ. Τὰ σχολεῖα μας ἔχουν ὁρίσει τὴν ἴδια ὥρα γιὰ τὸ γεῦμα. Λοιπόν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι θὰ τρῶν, ἐμεῖς οἱ δυὸ θὰ φύγουμε κρυφὰ ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ θὰ τρέξουμε στὸ βάθος τοῦ κήπου, κοντὰ στὸν τοῖχο, τὸν ὁποῖο θὰ πηδήσω γιὰ νἄρθω νὰ σὲ βρῶ. Θέλεις; Ἀπάντησέ μου τὴν ἐρχομένη Κυριακὴ καὶ ἂν φοβᾶσαι νὰ μοῦ γράψῃς, κάνε μου ἕνα νεῦμα. Ὦ, πόσο εἶσαι ὡραία καὶ πόσο σ' ἀγαπῶ!...

Δικός σου γιὰ ὅλη τὴ ζωὴ

ΟΥΪΛΛΙΑΜ ΒΑΚΕΡ».

«Υ.Γ.—Μὴ λησμονῆστε, ἂν μοῦ ἀπαντήσετε, νὰ μοῦ γράψετε καὶ τ' ὄνομά σας. Εἶνε τρομερὸ ν' ἀγνοῆ κανεὶς ποιός εἶνε ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾶ...».

Ἡ μικρὴ Λόλα, ὄχι μόνο κράτησε τὸ γράμμα τοῦ νεαροῦ ἐρωτευμένου, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀπάντησε. Καὶ νὰ ἡ ἀπάντησί της:

«Κύριε,

» Ἐμπιστεύομαι στὰ λόγια σας καὶ δέχομαι τὴν πρότασί σας. Ἄυριο κατὰ τὸ γεῦμα, θὰ βρίσκωμαι κοντὰ στὸν τοῖχο. Προσέξτε ὅμως νὰ μὴ χτυπήσετε καθὼς θὰ πηδᾶτε...

ΛΟΛΑ ΜΟΝΤΕΖ».

Ἔτσι ἔγινε πειὰ ἡ ἀρχὴ καὶ ὁ Οὐΐλλιαμ μὲ τὴ Λόλα ἄρχισαν νὰ βλέπωνται συχνὰ χάρις στὸ τέχνασμά τους.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ συνεντεύξεις τους αὐτὲς ἦσαν ἀθωότατες. Ὁ Οὐΐλλιαμ πηδοῦσε τὸν τοῖχο, ἔμενε μαζύ της καμμιὰ εἰκοσιριὰ λεπτὰ, κρατῶντας τὰ χέρια της μέσα στὰ δικά του καὶ λέγοντάς της ὅτι θὰ τὴν ἀγαπᾶ αἰωνίως!...

Γιὰ νὰ βλέπωνται ὅμως ταχτικὰ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι, ὁ Οὐΐλλιαμ ἀναγκαζόταν ν' ἀπουσιάζῃ δυὸ-τρεῖς φορὲς τὴ βδομάδα ἀπ' τὸ τραπέζι κι' ἔχανε ἔτσι τὸ φαγητό του.

Στὴν πέμπτη συνέντευξί τους, ἡ Λόλα, ἡ ὁποία εἶχε καταλάβει ὅτι ὁ ἀγαπημένος της ἔμενε νηστικὸς πρὸς χάριν της, κουβάλησε μαζύ της ἕνα κομμάτι ψωμί, τὸ ὁποῖο μοιράστηκαν.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Οὐΐλλιαμ, ἀκολουθῶντας τὸ παράδειγμά της, μάζεψε τὶς πενιχρὲς οἰκονομίες του καὶ προμηθεύτηκε γλυκίσματα, τὰ ὁποῖα ἔφαγε μὲ τὴ φιλενάδα του.

Δυστυχῶς γιὰ τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους, τόσο στὸ ἐκπαιδευτήριο, ὅσο καὶ στὸ παρθεναγωγεῖο, ἄρχισαν νὰ ὑποψιάζωνται τὶς ἀδιαθεσίες ποὺ ἐπροφασίζοντο οἱ δυὸ νέοι γιὰ νὰ κρυφοβλέπωνται.

Τοὺς παρακολούθησαν λοιπὸν μιὰ μέρα καὶ τοὺς βρῆκαν πλαγιασμένους ἀπάνω σὲ χορτάρια, στὸ βάθος μιᾶς δεντροστοιχίας, νὰ... φοκανίζουν παξιμάδια!

Ἡ πρᾶξις τους αὐτὴ χαρακτηρίστηκε ὡς σκάνδαλο φοβερὸ ἀπὸ τοὺς διευθυντὰς τῶν δύο σχολείων καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ἡ δεσποινὶς Λόλα καὶ ὁ Οὐΐλλιαμ στάλθηκαν στὰ σπίτια τους.

Δὲν ξέρουμε τί μέτρα ἔλαβε ἡ οἰκογένεια τοῦ ξανθοπρόσωπου καταστητοῦ γιὰ τὸ γιό της, ἀλλὰ ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Κραζὶ δάγκασαν τὰ χείλη τους γιὰ νὰ μὴ γελάσουν, ὅταν ἡ διευθύντρια τοῦ Λυκείου χαρακτηρίσε τὴν παρεκτροπὴ τῆς κόρης των ὡς «ἔγκλημα».

— Τὸ καλύτερο ποὺ θὰ κάνουμε, εἶπε ἀργότερα ἡ Ροζίτα στὸ σύζυγό της, εἶνε νὰ παντρέψουμε γρήγορα αὐτὴ τὴ μικροῦλα.

— Ναί, ναί, αὐτὸ λέω κι' ἐγώ, ἀπάντησε ὁ γηραιὸς κύριος Κραζί. Πρέπει νὰ τὴν παντρέψουμε, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ μᾶς σκαρώσῃ δοῦλειές. Χά, χά! Ξέρεις τί σκέφτηκα; Πῶς σοῦ φαίνεται γιὰ γαμπρὸς ὁ κὺρ-Ἀλέξανδρος Λούνλεϋ, ὁ γείτονάς μας;

— Οὔ, εἶνε μεγάλος... τοὐλάχιστο ἑξηντάρης...

— Ναί, ἀλλὰ ἔχει εἰσόδημα χιλίων τοὐλάχιστον στερλινῶν. Κι' οἱ παράδες, ξέρεις, διορθώνουν μιὰ χαρὰ τὴ διαφορὰ τῆς ἡλικίας...

Ἡ Ροζίτα χαμογέλασε εἰρωνικά. Ἤξερε ἐκ πείρας ὅτι τὰ χρήματα δὲν εἶνε ἱκανὰ νὰ διορθώσουν «ὅλες» τὶς ἐλλείψεις ἑνὸς ἡλικιωμένου συζύγου. Ὡστόσο δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι.

Καὶ ὅταν ἡ Λόλα συμπλήρωσε τὸ δέκατο ὄγδοο ἔτος τῆς ἡλικίας της καὶ ὁ κὺρ-Ἀλέξανδρος τὸ ἑξηκοστὸ ὄγδοο, ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα της τῆς ἀνήγγειλαν ἐπισήμως ὅτι μετὰ ἕνα μῆνα θὰ γινόταν κυρία Λούνλεϋ.

Ἡ Λόλα ὅμως εἶχε ἄλλα ὄνειρα. Ἄλλους πόθους. Δὲν εἶχε καμμιὰ ὄρεξι νὰ πάρῃ ἄντρα της ἕναν γέρο ξεκουτιάρη.

Τί μποροῦσε νὰ κάνῃ ὡστόσο;

Νὰ τὰ βάλῃ μὲ τοὺς γονεῖς της;

Δὲν ἐτόλμησε. Δὲν θέλησε. Ἴσως νἄχε καταστρώσει κιόλας τὸ σχέδιό της, μέσα στὸ μυαλό της, ἕνα σχέδιο σατανικό, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ξεφορτωνόταν τὸ γέρο σύζυγό της.

Ὡστόσο, ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι στοὺς γονεῖς της.

Κι' οἱ γονεῖς της ἀπατήθηκαν.

Πῆραν τοῖς μετρητοῖς τὸ ἀνόητο ρητό: «Ὁ σιωπῶν συγκατανεύει». Ἐνῶ ἔπρεπε νὰ ξέρουν πὼς ὁ σιωπῶν ἀρνεῖται.

Ἡ Λόλα Μοντέζ.
(Πορτραῖτο τῆς ἐποχῆς)

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.